

Γιὰ νὰ εἰσθε ὑ-
γιεῖς πίνετε χυ-
μὸν τοῦ πορτοκα-
λιοῦ κάθε μέρα

Ἡ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς προχθὲς
Τρίτης εἰς τὸ θέατρον Γιορδαμ
λῆ ἐδόθη ἡ μαθητικὴ παράστα-
σις τῆς « Ἀντιγόνης » τοῦ Σο-
φοκλέους τὴν ὁποίαν διωργά-
νωσαν μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι
νοῦ Γυμνασίου καὶ Ἄνωτ.
Παρθεναγωγείου Λεμεσοῦ.
Ψὲς ἐπανελήφθη ἡ ἐν λόγῳ πα-
ράστασις ἐνώπιον ἀρκετῶν
προσκεκλημένων καὶ πυκνοῦ
ἀκροατηρίου.

Τὸ ἔργον ἀνεβιβάσθη κατό-
πιν διδασκ. λίας τοῦ Γυμνασι-

άρχου κ. Ν. Ζιούτα καὶ τοῦ κα-
θηγητοῦ κ. Γ. Φασουλιάτη οἱ
δὲ μαθηταὶ οἱ ὅποιοι ἔλαβον
μέρος ἐσημείωσαν μίαν πρῶ-
της τάξεως ἐπιτυχίαν. Τὰ
σκηνικὰ καθὼς καὶ τὸ βεστι-
άριο ὑπερήρσαν.

Ἡ προσπάθεια αὕτη τῶν
Σχολείων μας ἀποτελεῖ πρᾶγ-
ματι μίαν ἀξιόλογον προσπά-
θειαν καὶ γιὰ τοῦτο οἱ διορ-
γανῶνται εἶναι ἀξιοὶ θερμῶν
συγχαρητηρίων.

ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ Γ. ΠΑΥΛΙΔΗ

Ἐκ τοῦ κληροδοτήματος
τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου
Παυλίδη ἀνερχόμενον εἰς Λ.
500 τὸ ὁποῖον διαχειρίζεται
ὁ κ. Δήμαρχος, ἀπεσύρθησαν
τόκοι Λ. 7 αἱ ὁποῖαι διετέθη-
σαν, συμφώνως πρὸς τὴν ἐπι-
θυμίαν τοῦ διαθέτου, ὑπὲρ
τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως μας.
Τὸ ἄνω ποσὸν ὁμοῦ μὲ Λ. 100
τάς ὁποίας διαθέτει ὁ Δήμος
Λεμεσοῦ παρεδόθη εἰς τὰς δι-
αφόρους ἐκκλησιαστικὰς ἐπι-
τροπὰς τῆς πόλεως μας πρὸς
δ. α. νομὴν εἰς τοὺς ἀπόρους.

Τὸ ὑπόλοιπον τῶν τόκων
τοῦ ἄνω κληροδοτήματος θά
διατεθῆ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων Ὀ-
θωμανῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς
τοῦ Μπαϊραμίου.

Εἰσαίριον οὐκ ἀνεγόνι
Ἀπρίλιος 23/1941.

Κυρίες ἢ Κύριοι,

"Ἄν ἡ πρῶτη ἰδέα ὅτι «ἐν τῇ δικαιο-
συνῃ ἀνεγόνι πρὸς ἑαυτὴν εἶναι ὀρθὴν δαίμον' ἰδύτε
ἀποφθε οὐκ ἀνεγόνι μετὰ τὴν ἐπινοήσαντα τὸν κέντρον, ποὶ ἐπὶ
δε τοῦ θεῖου τοῦ δίκου.

"Ἄν παρὰ εἰς ἀξιώματα ποὶ ἡ δίκαιοσύνη,
ποὶ ἐπινοήσαν οἱ ἀνδρώπιοι νόμοι, πρέπει νάχη κέρως,
γὰρ ἀπὸ τῆς τῆς οἱ ἑαυτὸς ἴδου νὰ στυφίωσι τὴν εὐμφορίαν
τῆς κοινότητος, δαίμον' εἶναι ἡ ἐπινοήσαντα τῆς ἀνεγόνι, ποὶ
ποδοπαλεῖ τὸν νόμον τῆς πολεμίας, ἔστω μὲν οἱ νόμοι
αἱ οἱ εἶναι ^{ἀλόγια} ἢ δέξονται εἰς ἀποβύου μονάρχου.

Ναὶ τὸ πρόβλημα, ποὶ προσπαθεῖ ὁ
ὑπερόχως θεῖος νὰ χέρι μετὰ ἀνεγόνι. τὸ πρόβλημα
ποὶ γεννιέται ἀπὸ τὴν οἱνοπνοῦ τῆς θεῖου καὶ τῆς ἀνδρώπιοι
νόμου, τῆς φυσικοῦ δικαίου ἢ τῆς πολεμίας οἱνοπνοῦ. ἢ
τοῦ χέρι πειδναχικολογία. Γικλί εἶναι postulatum τῆς
ψυχῆς μας νὰ ἐπινοήσῃ τοῦ θεῖου δίκου, ποὶ νὰ ^{ἐπινοήσῃ} ἀδύνατον
καὶ ἀλόγιο μὲν οἱ τῆς ἀνδρώπιοι, τοῦ γραμμένο μὰ ποὶ ἀγάρ
μὲ οὐχὲν μὲ τῆς ἀνδρώπιοι καταστάσει, ποὶ νὰ ἴδου μετὰ
βημικῆς. Γι' αἰὸς ἀνεγόνι οὐρανοπνοῦ τῆς ἀνεγόνι πρὸς
πρὸς τὸν κέντρον, ὅσο μὲν οἱ εἶναι μοιραῖα ἢ οἱνοπνοῦ
τοῦ. Βέβαια εἶναι γεφὸν νὰ πῶσιν οἱ ἀνδρώπιοι, ὅποιοι

μ' είν είναι, γι' να μάθουν. κι' η φρονιμάδα έχειται - αν έρθει -
αργά, παχί λραά, στα βαθιά γεράσια. ^{Αλλά με χέρι ο λογιστής} Γιατί μί' η έννοια του
μοιραίου δέν είναι ξένη στί ανδρώπυτες πράξεις.

Όλοι παχέ χρειάμεθα δάρρος υπεράνθρωπο γι' ού
ού' υποσυρίφας μισά ζωίτσην ιδιωνήν ιδέα, διέρος ποι' να' δέ σπρώχνει
σύν' υπέρτατη δυοία, γι' η' έβι, και μόνο έβι, δά δερμεχώνου στί
συνειδήτεις τω ανδρώπυτων συν' ιδέα λογίη, δά τό' ανήμωρδύτε και
λοίτο δπ' τό' ρόλο τω Αλλογόνου. ~~και~~

Κι' αν η νομική γνώνη είναι - και πρέ-
πει νάναι - πάντα ο' σοφοί υπήλιν μί' ο' ανδρώπυτων οδύροσ τω πράττειν
και τω πο' ~~αποχόλου~~ να δπόζυλον και ουχουροζάχυου μονορ-
χη, ανδρώπυτων-μονάρχη, δά τό' διδαχδύτε γ' τοίτο από τ' α' λόγια τ' ε'
χοροσ, ποι' εκπροσωπει τω νομική γνώνη.

Κι' αν τ' ε' ζος, ο' έρωτας, ο' πιο παγίος και
πιο παλοδύναμος δπ' ο' ζουσ τωσ ανδρώπυτων, είν' ανδρώπυτων διασώμα
ποι' τ' ο' τ' ε' ζος έχωρυστα μέ τ' η' γνώνη μια ανεξαρτέμυτη και οθεύ
Πρόνοια και τ' ο' δ' ωστε ξεχωριστά δέου μέσθ στί αρμονικό σχέδιο
της ανθρωπότητς, και τό' βεβαιώνεται ο Αλλογονας μέ τω ανθρωπότητς
του, ύπορ' δπ' τό' δάναλο της αγαπητέμυτης μηροδύ του.

Θαίνούτετε άπόρην άπό τέ μαζί με
τόδε έργα μί' έναν υπέρροχον ύμνο στί' ε' φτωχέμοσ δαυμόνιο τω ανδρώ-
πυτων, ποι' μόνο μποροά δ' αντεξίχνηκόλο μωδύριο τω δαυμόνιο δαυμόνιο.

Αλλά' ε' δας, ουλομύταλα, τ' α' πιο άδρα' και
τ' α' πιο μεγαλά διδάγματα ποι' δ' αντεξίχνησε άπό τέ από τω Αλλογόνου.
αργά και μωδύτατα ναματα δπ' να προυνόσο μωδύνο, τω Αλλογόνου,
μια δ' ο' κέρυτα μί' ο' λουα' άδρου πηγί, ποι' γ' έχεται άρχική έμπνεύση φηγογική.

Ο άλλος ποζι' λογισμο' ν' ἀπειλούμε οἱ νεαροί ^{μαθ} εργασιέχνης
 ν' ἔχουνε τὴ δύναμις νὰ βαστάζονε οἱ αἰδύνατοι ἔμους τῶν
 πόχων πού ναι γήρατες τῆς οὐμνῆς, δα' δελεάζαν μὲροσὸν αὐτοῦ.
 ἄμικε ξέρομε πὺ ὁ Λογοποιὸς ἔπλεθε τοῖς χαρὰν ἔργων τοῦ
 οὐφωτα με' τῆς ἰδιοουῖα τῆς ἡδοποιου' του, ^{χρησάται, ἐλέκετε, ἡδονῆς, ἡδοποιου' γιὰ ἡραμῆτον ἡραμῆ,} ἂν
 οἱ προστάσομε ~~ἐν τῇ ἰδιοουῖα τῆς ἡδοποιου' του~~ ^{ἐν τῇ ἰδιοουῖα τῆς ἡδοποιου' του} ~~ἐν τῇ ἰδιοουῖα τῆς ἡδοποιου' του~~
 δεῖα, εἶναι γρηὶ πειθόμε πὺ δα' εὐκρίνοσθε ^{ὅσο λαίριτες} τοῖς δύο κυριώτεροι
 λόγους, πὺ μὲν ἔοσαν βέβουτο.

ⓐ Ἡ διδασκαλία ἀπὸ τῆς ἔδρα τοῦ μαθητῆ

ἐστὶ ὁποιοῦνδήποτε δελεῖσιν ἔργον βέ παιδιά πὺ μέγεσ προλανοῖζον
 τὰ μάλα τοῖς βέ ἰλίον πρῶτοις καὶ παχουίνδετοις νόμοις δα' ἦταν
 μου, ἂν δὲν εἶχανε τὸ μέσο τῆς πρῶτῆς. ἔτσι κί ὁδοποιου' τῆς
 καὶ γήρατες πὺ χροσάται τὰ πρόσωπα γ' ἂν πράγματα τοῦ ἔργου.
 καὶ μαθ' ἔργον ἡραμῆτον καρδ' ἔργον βέ δύναμις ~~ἐν τῇ ἰδιοουῖα~~ τῆς
 καὶ ἀδελ' ἔργα διδάγματα τοῦ συγγραφέα, ἐστὶ μέγαλο μὲσος ἔργου.

ⓑ Γρηὶ ἡ μαθητῆ ἡδονῆς δὲ εἶναι εἶκοσος -

μ' εἶναι ποζι' ψυχολογικῶ - τὰ χαρῆσι τῆς οὐμνῆς ἀπὸ τῆς δρᾶσιν. με'
 τῆς ἔμπεσιν ἔραμῆτον καὶ τῆς δουρεσῆς τῆς δευτερευούσῃς
 ἡ μέρων προχαρῆ πὺ μὲσος οἱ ὁδοποιου' τοῦ μέγαλο
 γκοπῆ τῆς. ἄλλοι δα' ἔπλεθε ἡδονῆς οἱ μαθητῆς ν' ἀντιδρᾶσιν
 με' τὸν ποζι' δ' ἀπογοῖτε καὶ τοῖς ἴλιον τοῦ συγγραφέα τοῦ ἔργου
 νουόμετου ἔργου: La scolarité est d'abord le triomphe et puis
 le tombeau des auteurs, εἶπε κάποιος γάμος, γι' τῆς οὐμνῆς διδ-
 ασκαλῆς ἡραμῆτον ἔργου. Αὐτὸ δελεῖσιν ν' ἀπογοῖτε με' ~~τῆς ἰδιοουῖα~~
 δαυτῆς πρῶτῆς. Ἐπιχρησόμε γοιπὸν ἡνέθεσιν τῆς
 ἀλλοῖς οὐμνῆς ἀπὸ μαθητῆ πηδερῆτον γ' μαθητῆς

λόγος. Και δέ διαλάφουμε να' ούι ποίμε, πνί υγροδοξομε με
 νη' τόσο απεριόνη ουεργασία του η. Πύργη φασομηνη, καδύ και
 νη' παχύηρη ου'μπαφη νη' άγη ουραδέφην να' διεμιοεργήσομε
 οχομη' δεκρμη' παράδοση και' να' ιδρύσομε μαδελμη' ουμνη,
 αν οι' κεραι' μη' τό' επερέφου, όττω πιστεύομε, γκ' τό' υαγό τω
 μαδελμη' νεογίας και' νη' καινωσία μας.

Όσοι δέ να' ήταν άνομοιο να' προσδέτω μερι-
 να' άνομα: Η πνευματική ουότα του άποφισαί έργου εδωι τόσο ήχιδνή
 και' τό νόημα με' ό' ουοπέσ του τόσο θαδύ, πού κρλαεί πάλυ με' έυ-
 λείνεται άπερίοριδα. κυδέρμαι' το μαχίτερα με' τό' φη' νη' ουμαρμη
 γεγηόλην έβουη πνί υπέρχουη πολλές άγαοηές ουή ρόγος τω κρέον-
 τα και' νη' άνληγών άπό' τή' μια' και' τω χιλ'ερ και' νη' έγγάδες άπό' νη
 άγη. Ο κρέοντα κώδέρου με' έδαφουός καλαπαθεί τω' τεράλλερου
 νόμου με' άπειγεί μετ' ουή λήγα του έρνωόμου του να' δάχη φωλαρι
 νη' άνληγών με' όποιοη ρυγμηόει να' παρλυ τή' προσλαγές και' τή
 δέ'μου' του. Η άνληγών μαρροθεί ουή άπειγεί ουήσ όείει λυγόνη
 και' με' υπερένδρωπο δάρρο περιφρονεί τή' προσλαγές ουήσ με' άψυ-
 φάει νη' πού φριχτή τικμηρία, προσυωρηέη με' νη' φοχή τω, σε'
 μη' άμ'ίτερα ήδμη'. νη' ήδμη' νη' άφάιτε, ουή ουανδρωόπουη
 και' τω ουεασροού τω δείμην διαλαμη. "ου' τι ουνέχδεν, άγα
 ουρηγυέην έφην". ουόν κόβρο δε' γενηόδημα γκ' να' μιοη με' άγη
 άγη' μονάχα ν' άγαπώ. Κι' έλοι ο' χορός, η' καινή γρωμη κίχη-
 γωήφεται και' ουφανεί μαφί' τω. Μήπως με' η' έγγάδα δέν έφερε
 τή' πού άγρές προδέεται γκ' έσο του νόβρο προσυωρηέη με' κδη'
 σε' μη' άμ'ίτερα, ειρηνηική και' πνευματικώδεση φωή; μήπως δέν
 περιφρόνησε με' ουή με' νη' ήδια λυγόνη λόγην τή' άκί'ερες

